

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. августа 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Крупно мељу у Србији.

Крупно мељу у Србији;
Несретна се плете жица;
Крупно мељу; — у послу је,
Гарашана воденица.

Далеко се млева чује;
Таласи се мутни пене;
Крупно мељу; — крупне ствари
Ту бивају самлевене.

(За пример би воденици,
Могли метнут' страну змију)
Кад самељу, место у цак,
Они међу у — пензију.

Крупно мељу већ одавна,
Зар хоћете јошт и више;
Питајте их што с Михајлом,
Главом цркве учините?

А у војсци Хорватовић
Беше глава, беше сила,
Па и њега пензионашка
Воденица дохватила.

Крупно мељу у Србији;
Крупно мељу а по реду.
Не питајте кад већ знате . . .
— Краљица је у изгледу.

Далеко се млева чује,
Таласи се мутни пене;
Нек је крупно! Не пита се,
Јесу л' људи то, ил' жене.

Сакривена, бедна суза,
Краљичина помоћ зове,
А краљ Милан радује се,
Ко то дође под точкове.

Под млевом се круна дроби,
Ситна круна женског соја;
Ал' краљ Милан к'о да мисли;
Шта ме стало? Није моја!

Крупно мељу у Србији,
К'о да не мож' друкче бити,
И не мисле да ће с' народ
На ту млеву научити.

Па кад сврше овај пос'о,
Од кога се грози стење,
Смете л' питат: шта ће бити?
Ко ће онда под камење?

Крупно мељу, само крупно;
А по реду, грозном реду;
Не стане ли воденица,
Ја знам ко је у изгледу.

+

Политични преглед.

Даклем В. Бранковић (оно В. значи владика, а не Вук) заповеда својим свештеницима, да изводе из протокола од сада пишу латиницом, а то је тако исто природно, као кад би бискуп Штросмајер запедидо жупницима у својој дијецези, да се с влашћу и између себе дописују од сада ћирилицом. Наши врсни богослови, што у најновије доба почеше жестоко полемисати о томе, да ли и колико има у години прекобројних, дакле излишних, недеља,

боље би било да се упусте у полемику, да ли и колико имамо прекобројних владика, јер излишне недеље нас не коштају ништа али излишне владике богме и сувише!

Владика Бранковић се извињава, да је онај надлог издао због краткоће у администрацији, но нека буде уверено његово високопреосвештенство, да кад би број владика био мањи него сада, да би се и тиме постигла знаменита краткоћа у администрацији код наших народних фондова, јер би се мање плаће владикама издавало, те би рачунање и исплата много краће ишла него сада. Само конзеквентно!

Београдски Мраша учи на врат на нос француски језик по Олендорфовој методи, да би могао разумети телеграме из Визбадна и Хага, чујемо да је већ научио да рече значи = отац, али још не зна шта је мати. А богме треба да зна и шта је мати, ако ће праведно да суди у краљичиној ствари, оно истина, он је до душе калуђер, а калуђерима није дужност бринути се о материма, јер они су се одрекли фамилијарног живота, али ипак не треба да сметају туђем фамилијарном животу; томе да сметају доликује само лепим женским и маршалицама, а за Мрашу тек неће нико рећи, да је налик на какву лепу женску, нити ће се когод из народа у Србији заљубити у њега.

За краља Милана не чује се где је. Као што су се некад о Омира отимали седам градова, тако се сада о краља Милана отимају. Неки мисле да је у Београду, а београдске новине веле да је отишао у Глајхенберг; бечке пак новине пишу да се

бави у Бечу, а телеграми у пештавским новинама извештавају да је отишао у илицу Толбах; међутим се јавља да је у Велдесу, а одавде телеграфирају, да је напрасно одавде одпутовао, но куда, то неки сумњају у Хаг краљици, но пошто је краљица из Хага отишла у Париз, то мал' те неће и он за њом. Зар то све не опомиње човека на седам Омирових градова: Смирну, Родос, Колофон, Саламис, Хиос, Арјос и Атину?

Ал да се манемо и колофоније и саламе, него да бацимо копрену на те ствари, што нас жегу као коприва, па да почнемо што год што је паметније од тога.

А шта би то могло бити, што је паметније од разговора о Милану и владици Бранковићу?

Мислимо да је паметније — ћутати.

Хајд' дакле да ћутимо!

У Ш Т И П Ц И.

Читамо као новост, да је „Српски Глас“ забрањен за Босну. — Ми би рекли да тој новости има већ скоро 500 година.

* * *

Земаљска влада вели: „У Босни је данас све у реду.“ Па што не иду напоље, кад су свршили своју — мисију?

* * *

Ал сад као да се већ и не брину више о мисији, него о мусији.

* * *

ПОДЛИСТАК.

Ред у кући.

Господин Брлић ме чешће позове на ручак, али ја никад нећу да му одем, јер ми се не свиде позиви сокачки и случајни.

Па онда је господин Брлић од главе до пете неки немариш и скроз алкав човек, па чисто није пасија с њиме ни ручати. Одевен је увек којекако и нечисто, ма да га одело стаје доста новаца. По грудима је сав присут бурмотом и он често обуче стари фрак уз нове помодне панталоне. Та неуредност његова чини да и о његовом реду у кући не могу баш најбоље судити, јер ја сам одавно увидео, да није добро код оних људи јести, који мало дају на своју спољашност.

Његову породицу нисам познавао, али недавно сам имао с њиме некаква посла, те му одох у посету. Десет је сахата, те сам мислио да ћу га наћи код куће и да је већ доручковао. — Он станује у другоме спрату једне лепе куће, биће да има за се и своју лепу собу.

Попнем се горе и зазвоним. Почекам мало и најпосле ми отворе. Отворила ми мала девојчица од пет до шест година, која држаше у руци комадић хлеба и кољача. Кад ми отворила врата није ме ни погледала, него отрчи одмах дечку од својих седам до осам година, који је обема рукама премегао по орману.

Осврнем се десно, лево. Не знајући на коју страну да пођем решим се да запитам децу, која о мени нису више ни волила рачуна.

„Чедо моје где седи господин Брлић?“ запитам девојчицу.

Уместо да ми одговори поче девојчица да трчи за дечаком. „Ти, Кока, хоћу сира — дај овамо!“ — „Ево ти, најдери се; зар немаш доста колача!“ — „Ал ја хоћу сира, дај или ћу казати матери да си попицао све суцукле!“ — „Марим ја, па кажи!“

Ја сам се забленуо у децу и слушао њихове разговоре, док се међутим не појави једна у пола обучена госпопа у спаваћој капи и „шлофроку.“ Она узвикне кад ме опази: „Јух та овде има неког а ова дечурлија ми ништа и не кажу! Извините, господине, ја сам мислила да је домаћи слуга. Јулка, Јулка, јух како изгледам! Јулка, дајте моју хаљиву!“ — „Госпо, ја сам рад само с господином Брлићем коју реч да проговорим.“

„Одмах, одмах, господине, сад ће одмах бити; Јулка! Ух та где је та моја собарица!“

„Мама, она још није дошла с кијане.“

„Ах Боже. Има већ два сахата како је отишла, па није могла до сад да купи ни пар пилића! Та то је страшно! А немам никога да ме обуче. . . Но сад свеједно, изволите господине, ући унутра, тамо је Брлић.“

Уђем у другу собу скакутајући преко неких лонаца и дечијих играчака, јер још не беше спремно. Једва

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Неке новине јављају, да се бан Куен љуба. Ако је тако, нека само прекрсти име у Кон, и положи бану Ко на биће учвршћен.

Одавна ја чекам да пензионују генерала Хорватића. Он је био нуждан кад се ослобађала Србија. а сад, кад се упропашћује, може и без њега бити.

Ту није сад нуждан толико ни генерал Протић, доста је и генералица Протић.

Краљ Милан рече, да не одговара његовом достојанству, да га „попићи“ развенчавају. Зато је валда и послао Протића у Визбаден.

У осталом, како се види, краљ Милан има повода жалити што генерал Протић сада није и владика.

Да је то случај, краљ Милан би се могао (да не би дангубио) прво оженити, па се онда мучити око развенчања с краљицом Наталијом.

Најновија истраживања о Вуку Бранковићу сведоче, да код нас Срба траје народни благослов 3 дана, ал ни народна клетва није вечна но траје само 500 година.

После 500 година ваћи ће се историк да доказује, да и владика Бранковић није наложио српским свештеницима да му морају адресовати писма — мађарски.

После 500 година ваћи ће се неко, да доказу-

опазим господина Брлића у „шлофроку“. Међу неким хартијама, књигама, кутијама, где оштри бријачицу.

„Ви сте то, драги пријатељу,“ рече он идући ми са бријачицом у сусрет, „но, то је лепо, тако ме изненадити. Ви ћете код нас доручковати.“

„Шта, зар Ви још нисте доручковали, а већ које је доба!“

„О, ми се не везујемо за сахат; а друго дешава се, да човек који дан доцније устане.“

„Ја сам богме доручковао; ја дођох само да вас молим, да ме о нечему известите.“

„Изволите само; но молим да ми допустите, да се међу тим могу бријати.“

„Молим, изволите само!“

„Ал' жено, ево већ два сахата чекам на врућу воду и сапун. Кад ћу већ једанцут добити!“

— Драги мој, то је требала Јулка да је метнула да се греје. Адела, иди види има ли где топле воде за оца.

— Било је, мама, ал је Кока с његовим пајацом превалио лонац.

„Но па сад ма'ни, ја ћу се сутра бријати! Дај жено, сипајте доручак.“

— Ти се данас ванредно журиш. Није још ни готово; Јулка још није дошла с пијаци.

„Кад бисте ми могли дати онај извештај ради кога сам дошао; т. ј. о продаји оне куће, за коју сте ми говорили.“

је, како је Герман само због његове добротe прозван од народа Анђелић.

После 500 година ваћи ће се неко да доказује, да „честити краљ Милан није ни имао жене, која се звала Наталија“.

Ђира. Бога ти, Спира, шта је то управо бели лист хрватски?

Спира. Узми „Србобран“, лист што у Загребу излази, па ћеш видети, како су му стране беле, и пише на њима „конфисковано“; ето то ти је то, што се зове бели лист у Хрватској. Па таквих листова има и више.

Ђира. Где је бога ти, сад краљ Милан?

Спира. „Негде на страни у купатилу.“

Ђира. „А краљица Наталија?“

Спира. „У Француској.“

Ђира. „А српски грађани?“

Спира. „Бог с тобом како то питаш! Они су у Србији“.

Ђира. Питам, јер се све то тешко може веровати. Кад човек гледа ствари у Србији, изгледа му, да је сам краљ Милан у Србији; краљица ако не у купатилу, а оно у неком патилу у Србији, а народ српски да је у — Француској.

„Аха, знам, знам; чекајте само, писмено мора бити ту гдегод“

Господин Брлић стаде тражити и преметати свуда по папирима, али не може да нађе.

„Жено, јеси ли ти можда видела једну хартију, савијену на четворо; мени се чини да сам је ја јуче на фуруни оставио?“

„Хартију? Да да, ја сам њоме потпалила ватру; а је л' ти требала што она хартија?“

„Дабогме да ми је требала! Ти мораш сваког ђавола бацати у пећ!“

„Сам си крив, што ми ниси казао.“

„Па нека стоји“ рекох ја Брлићу, кад је хартија изгорела, то вам нећу више досађивати.“

„Ал' останите да доручкујете с нама! Сад ће то одмах бити готово, млеко ће се угрејати брзо, а ја ћу каве часом најжрнати, одмах ће то бити готово.“

„Лепо Вам хвала, али не могу остати.“

„Дођите к нама на ручак кадгод вам воља; ми ручамо, тачно у два сахата, јер ја волим акуратност. Дођите пак да се наћеретамо о свачему, имам пуно занимљивих ствари да вам саопштим!“

Опростих се и једва се провукох кроз силне столице, метле и лутке, желећи Брлићу добар апетит!

По Ј. Б. Рупрехту.

П у с л и ц е.

†. Некад су се наше владике бојале, да нас једно латинско слово (јота) не пошокчи, а сада владика Бранковић заповеда да се читава крштена писма латиницом издају и да се писма адресирају мађарски. (То је знак да смо сада тврђи у православлу, па се не бојимо).

*

△. Даклем краљ Милан отишао из илице Vel-des као опарен. (Ја не знам колико је гради топла тамошња вода).

*

≡. Бога ми тај магнетичар др. Ханзи и ти молски црквени рачуни канда нису чисти!

*

⊙. Госпођа Адам изнела на видик неке тајне документе. Бадава, што се тиче прокљувити какве тајне, то најбоље умеју — женске!

*

♠. „Застава“ доноси телеграм: „У Епиру било је озбиљних немира“. — Онда нам изгледа да је шала, кад се иначе у Европи о миру говори.

*

♠. Емилијан Радић вели: Ето дође и преображење, ал је грожђе још кисело!

*

§. Цигаре су покупиле, ал нами остаје утеха што су шлицлови појефтинили. (Купују их сад већ будзашто!)

С п о м е н.

Молио је, прекли'о је,
млади штуцер Раде,
да му лепа фрајла Тинка,
какав спомен даде;
кад се сети овог часа
и растанка тешка, —
да му лакше сносит' падне
бóља му витешка.

А она му, глете само,
(шала јој је груба)
упртила, поклонила четкицицу
четкици од — зуба!

По немачком Др. Казбулбуц.

Новосадски избори.

Тешко је изабрати о чему човек данас да пише. Ал кад је већ о избору реч, онда је најбоље да изберем за тему избор, који је обавила новосадска црквена општина.

Чудан је то избор био. Скупштина је и проту и парохе и ђакона управо извикала, и дај боже да нема прилике после овог извикивања да их оговори.

Први по реду изабран је за проту М. Ћирић.

Код нас кад се каже за неког: Ћир Ставра, Ћир Јова и т. д. није ништ ружно, ал кад се каже: Ћир и Ћ (Ћирић) онда се с тим мисли Ћир Србин, а новосадска општина сигурво је зато и бирала Ћирића, што је мислила, да он не само што се зове Ћир и Ћ, него ће и бити то.

Стева Стефановић, који је извикан у новосадској општини за пароха, није „извикан“ у Панчеву. А то је баш и лепо! Стева Стефановић, значи да је Стева Стефанов, т. ј. да је Стева свој, али се новосађани надају да ће он бити не само свој, него и њин.

Поп Зарија из маленог села Луговета, такође је изабран за пароха. Данас се може бити чуђењем пита поп Зарија; „зар и ја?“, јер се данас често превиде људи из малена села. Но у Н. Саду се надају од поп Зарије да ће да се зарије у добар посао и да ће истрајати.

За ђакона је изабран Милан Стоја. Он само нек стоји где треба, па ће бити не само Милан него и „Мијо“.

Обично се вели да не могу и овце бити сите и купус цео. Но при споменутим изборима се показало, да ако не може бити баш то, оно може бити бар нешто налик на то. Конзисторија је поставила за комесара при избору проту сомборског Купусаревића, и питајте оне који су били на избору, па ће вам рећи, да је г. Купусаревић остао цео, а и новосадско стадо сито, задовољно.

Нешто је мало почело да се дими, кад је неко запитао: а ди је Димић у кандидацији, кад је Димић такав, да би с њиме било, ди ми туд и Димић, е ал о томе није могло бити говора.

Познати, мал висам рекао друго што, поп Немеш био је до душе не у скупштини, но ипак у конференцији за пароха јединогласно изабран. Ал он би био не само 1-огласно изабран у конференцији, но би био и у скупштини заиста са свима гласовима изабран само да се тражио за ђакона.

Зашто?

За то, што би га у том случају морали — обрјати, а за то би сви новосађани листом гласали.

Једноме сиромашку.

Сиромашче драги,
— Зло је на те пало —
Ти сад немаш ништа,
Па желиш бар мало.

Ко би то замер'о!?
— Али тише, тише!
Чим добијеш нешто,
Желићеш још више.

Добијеш ли више
— А што не би мог'о!
Е онда ћеш, брате
Зажелити много.

Чим добијеш много,
Тад ћеш прећи мету,
Јер онда ћеш желит'
Све на овом свету.

А та страсна жеља
Са срећом се коси, —
Гладнији ћеш бити,
Него данас што си.

Б — цић.

На оном свету.

За ручком при амвросији и нектару.

II.

Милован Видаковић. Аха! Ова амвросија с мајонезом баш ми прија! Све да прсте лижеш! У мојим Неменикућама, где сам се ја родио, и не сањају како се слатко једе

Јован Хадић Светић. Дед' сад на то коју чашу нектара! Наточите му госпођице Милице!

Милица Стојадиновић. (Точи). Ни у Фрушкој Гори нема бољег!

Ђорђе Рајковић. (Галантно). О молила, у Фрушкој Гори има још слаћег, и то у вашој књизи „У Фрушкој Гори“, госпођице Милице. Оно читати и ово пити, то је заиста права сласт.

Милица Стојадиновић. Ћутите само. Ви сте ми увек и на оном свету ласкали. Ал никад вам опростити нећу, што сте у вашем „Путнику“ донели оваку слику моју, праву накараду, да ме је чисто и данас стид, прави Фуксов посао!

Ђорђе Рајковић. Хе, да је онда било бечког Ангерера и Гешла, онда би друкчије испало.

Јован Хадић Светић. Хајде маните се свађе. На овом свету сви треба у љубави да живе. А Вама, Рајковићу, морам приметити, да сте могли наручити челикорезну слику госпођичину, као и ја што сам дао своју израдити за моја целокупна дела. То је много финији посао; ено погледајте Германову, у „Шематизму“!

Ђорђе Рајковић. Да сам и ја имао двокаквицу и сто лаваца земље не би ни ја друкчије радио.

Арса Тодоровић. Да ја нисам умр'о четири године пре, него што се госпођица родила, ја би је измоловао и уступио Матици, која се баш оне године основала кад сам ја умр'о.

Др. Данило Медаковић. А шта велите за портрета у мојим некадањим календарима?

Коста Трифковић. Сећам се као дете, кад висам хтео да слушам, онда ме је дадиља плашила, отворивши по коју слику из оних календара, а ја одмах главу у јастук!

Др. Данило Медаковић. Може бити, ал ево да вам кажем озбиљно. Ми смо у оно доба, и ако је тешко ишло са илустрацијама уопште, барем наилазили на увиђавну публику, те је ова нас својски помагала и књиге куповала. А сад богме, к'о што приповедају ево Ђура Малетић и други наши новији су-

грађани, илустрације су лепше, али нема публике. Сад има доста илустрованих књига а било је и литова, али неће нико да купује и издавачи уздишу за оним старијим временима. „Путника“, „Седмице“ и т. д. не можеш нигде добити, а у „Илустроване Новине“ умотавају се поштански пакети. Какав је то напредак! И „Јавор“ кад је оно почео 1878. да доноси илустрације, већ је био једном ногом на овом свету, овде у нашој рајској читаоници, и да није за времена престао доносити слике, сад би га већ ми овде читали, као што читамо и „Илустроване Новине“, „Србадију“, „Српску Зору“, а изишао је већ небесни позив и на „Немању“.

Ђорђе Рајковић. (Устаје). Е, баш кад споменусте ову нашу неб сну читаоницу, идем и ја да читам мога „Комарца“, „Хумористу“, „Рен“, „Путника“, „Земљака“, „Даницу“, „Вечерњачу“, „Бршљан“, „Беседу“ и т. д.

(Разилазе се с ручка).

Одбрана жена.

Веле: да нам жена

своју тајну никад

прећутати неће,

веле: да јој језик

при најбољој вољи

у ћутању смеће...

Ал' то ви'те само

подмеће се њима;

то истина није...

Своју тајну уме

од мужића мила

вечито да скрије!

Др. Назбулбуц.

Нов проналазак.

Мали Ђурица — то вам је прави маторац. Кад би загледали у протокол крештајемих, нашли би, да му је већ трећа годинаца настала.

Ономад стојим ја с његовом мајом у авлији, а куварица коље гуску.

Ђурица је гледао, како се гуска бацака и крилима издиже.

Кад је куварица гуску заклала одсече јој крила за перушке и баца ове на земљу.

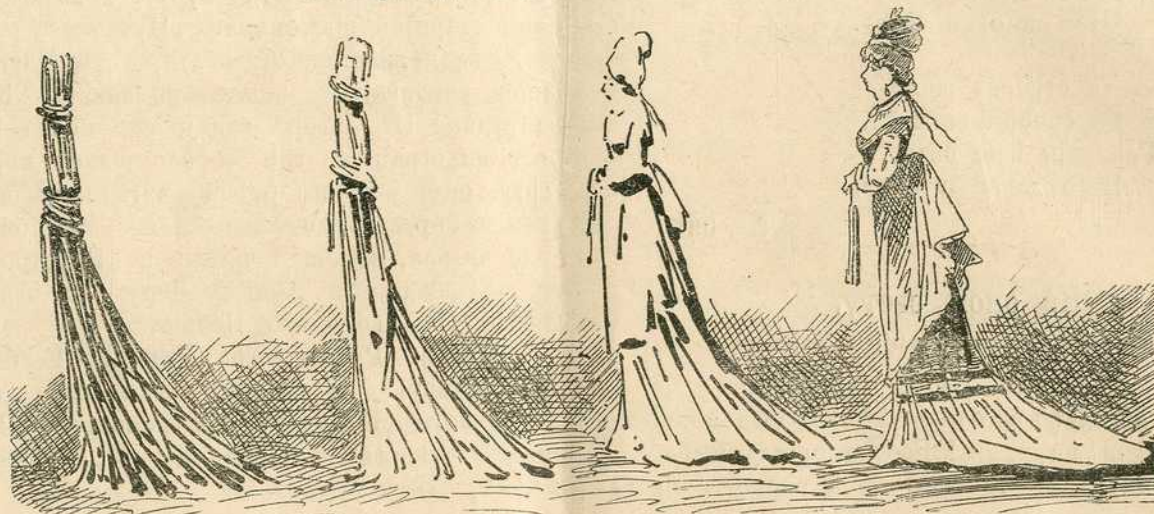
Ђурица узме обе перушке и метне једну под једно а другу под друго пазухо, те стаде по авлији скакутати и духати.

— Шта ти то радиш Ђурице? Запита га мати.

— Хоћу да летим к'о гуска! одговори мали мудрац, у пуном уверењу, да ће га гушчија крила у вис однећи.

Дарвинијаде.

Како је од метле постала отмена дама.

(из „Humor. L.“)

Скупштина буба и гадова.

Поводом смрти славнога Цахерл, проналазача „Цахерлина“, прах, којим се бубе тамане.

Бува. Славна скупштино! Господо и браћо! Оно што је Бертолд Шварц за људе, то је Јоханес Цахерл за нас бубе. Онај је изумео пушчани прах — барут, а овај — прашак за бубе. Ова оба средства, као што је познато, тамане немилице и ишту безбројне жртве. Нећу беседом мојом никог да уједам, али поводом смрти тога силног утаманитеља хоћу да скочим од радости.

Стеница. Пошто је штовани предговорник предмет говора напоменуо, то ја нећу да будем данас безобразна као стеница, те да исто понављам. (Смрди од радости двапут тако као иначе).

Мољак. А шта нам је хасне од његове смрти, кад његов проналазак још постоји. То је све празан диван!

Шваба. Мени он и његов производ никад нису „шмековали“, ма да је он мој земљак.

Друга нека буба (знате већ која, она што се врзе око ушију). И мени је већ био на вр' главе (као и ја многим).

Бува. Будући да је он свима нама већ додијао био, то мислим да ми наше мисли тајити више не морамо, што их приликом смрти му осећамо, то предлажем да му громовито викнемо: Доле с њим!

Све бубе (бурно). Доле с нашим крвним непријатељем!

Један присутни чворац. Госпођо и госпође! Будући да сте ви ваш утврђени програм т. ј. саветовање о Вашој бољој и сретнијој будућности, прекорачили, те почели грлити једног од наших најславнијих проналазача, то сам принуђен скупштину ову разрешити.. (Он хоће претњу своју и да изврши, а присутни се разбегну на све стране. Неки део се завуче у намештај, слике и у пукотине у зидовима, други потраже своје Пенате за домаћим огњиштем, трећи се завуку у своје станове у зимским капу-

тима. Буве се сакрију у нечије чараве, а неке оду у кревет да отпочину).

(По стенографским белешкама неких бечких и пештанских новина, у чијим се редакцијама ових створова кијавет налази).

Скромна ода погоспођеноме опанку!

„Шилчићи — опанчићи!
с четир' прета кавишчићи!!
— турнир — до земље“!!!

Теби до јуче презрени створе!
кога се већ и ратари стиде,
па тек у шали о теби зборе,
кад какве fine „штифлетне“ виде;
теби ћу ево да певам оду,
јер дође у моду!

Прадеди наши и бабе наше,
носише тебе од памтивјека;
ал' жене наше и снаше наше,
и наша цура и наша сека,
баците тебе са ногу своји;
„лепо не стоји!“

Сељачки сталез нашега доба,
не гледи шта је за њега боље,
што гора жетва, то скупља роба,
а ово кућни напредак коље;
ал' тако ваљда баш бити мора?
таква је хора!?

Данас се нађе паметна глава,
да нову моду донесе амо,
опанак дође до новог права,
што је до јуче у миру спаво,
јер мода њега из праха диже,
„штифлетни“ ближе!

Па кад госпође и иве „даме“
у *опанцима* „шпацират“ стану,
сељанке наше онда ће саме,
за *опанцима* опет да плану;
а опанчари склапаће оду,
на ову моду!

Опанче фини!... Опанче красни!...
дође и теби жељена хора!
несташе они дани ужасни,
кад те се сељак стидети мѐра;
сад си на вису „ноблеса“ сама,
у наших „дама“!

Др. Казбулбуц.

Предстоји нам пропаст света.

Седели смо у друштву нас неколико младих људи,
које је све красила прва глава а други зуби.

Међу нама је био и брат Шаца, кога је као и
нас младост распињала и јако нам досађивала.

Шаца устане да наздрави.

У наздравници нам је препоручивао да пијемо и
да не губимо ово скупоцено време, јер свет овај и
овако неће дуго трајати, јер астрономи доказују, да
ће скорим пропасти морати.

Неко из друштва посумњао је о истинитости то-
га, нашто се Шаца расрди, устане, узме чашу у руку
и овако стаде непобитно доказивати, да ће свет за-
иста пропасти морати:

„Астрална ватра сунчаног круга мора најпре у
златно слово Уријона, оданде у звезделик планеталне
системе, а одавде у универзум паралелне осовине по-
моћу четвороуголника стојећих звезда у елипсу еклип-
тике ударити и зато мора се реп од комете кроз
дијагоналну линију апроксимације круга перпендику-
ларнога са земљом сукобити и овај свет упропастити“.

Сви смо ми узверено гледали у Шацу и његовим не-
оборивим и научним астрономским доказима, немогући се
противити, нити их оборити, шта нам је друго остало,
него да у тврдом уверењу да ће свет заиста кроз
кратко време пропасти морати, пожуримо се, да га
што више уживамо, и тако смо ударили жестоко у
пиће до зоре, а и — после зоре.

Ала је луд!....

Шта пута когод учини нешто.
па мисли да је ванредно вешто,
те чека хвалу за овај труд. —
А други само раменом слежу,
похвалу своју у речи вежу:

... фалу за труд???
Ала је луд!!... Ала је луд!!!

Мата се пати ноћу и дању,
да стиса жељу већу и мању,
што му налаже женина ђуд. —
А она бесни, праска и псује,
на савете му баш ни да чује.

... Женина ђуд???
Ала је луд!!... Ала је луд!!!

Фићфирић Лаза пуна је хвале,
како се „даме“ са њиме шале,
јер он им уме распламтит' груд!
А оне ено к'о Еве праве,
од смеја хоће да се задаве.
... Расаламтит' груд???
Ала је луд!!... Ала је луд!!!

Тврдица Јанко новце прибира,
дању и ноћу не има мира,
трпи и жеђ, и глад, и студ! —
А насљедници моле се Богу,
да га што пре сахранити могу!
... И глад и студ???
Ала је луд!!... Ала је луд!!!

Заслужан човек мучи се, пати,
роду је жељан услугу дати,
па чека увек праведан суд.
А нека браћа, небраћа права
клетву лију на права здрава!
... Праведан суд???
Ала је луд!!... Ала је луд!!!

Колико има младића наши,
што се одају карти и флаши,
а сласти траже, где влада блуд!
Здравље му трошно све дубље тоне,
док једном са свим и не утоне!
... Сласти где ј' блуд???
Ала је луд!!... Ала је луд!!!

Др. Казбулбуц.

Пијаначки барометар.

Неки благонадежни јуноша, који јако мрзи на ђерам,
овако разлаже степене пијанства, како их је он на себи
опазио. Ја — вели — кад почнем пити, па докле год мо-
гу да изговорим реч „екстериторијалитет“, дотле знам да
сам трезан; ако у току пића могу још да искажем „ин-
комагибилитет“ онда сам још прилично при себи; почнем
ли пак запињати, кад хоћу да изрекнем „ексцентрицитет“,
онда већ почиње бити ствар сумњива, а кад дотерам да
никако не могу да изговорим реч „Еулалија“ — онда сам
већ готов са свим!

Нема правила без изузетка.

Госпа. Ја сам елушала да заробљени људи обично
не живе дуго.

Господин. Могуће, али ја познајем доста ожењених
људи, који су баш дубоку старост достигли.

За љубав једном јелу.

Недавно је умрло у Бразилији велики богаташ ба-
рон Феро, који је био у маленкостима велика ципија, док

је на другој страни трошио силан новац. Тако је имао тај обичај, да келнерима никад не даје напојнице, те су га ови мрзили. Једанпут дође он у неки хотел и наручи у рештаурацији котлет. Кад га поједе, а он наручи и други. „Господине бароне, рече му главни келнер, хтевши га секирати, код нас није мода једно јело двапут износити на сто.“ „Тако?“ рече Феро и изиђе из рештаурације. После десет минута врати се и викне: „Келнер, ја сам овај хотел купио и сад сам ја овде господар. Па будући да се ви нећете моћи научити на моју моду, да се гостима има давати оно, што захтевају, то вас одмах отпуштам из службе!“ За тим опет узме свој салвет и викне другом келнеру: „Тако, сад ми дакле дајте још један котлет!“

Натрашке свет.

Удовица (своме просиоцу:) Ви ме дакле љубите, Милане? Е па добро, иштите од моје деце благослов.

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижарско-издавачко чокоће, те у корењузатиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	Ф. н.
1. Атанасије А. Николић парох у Шаинци дугује	16.—
2. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	18.70
3. Крета Михајловић, трговац у Жабљу	6.70
4. Дале Вањанин, Шкаре код Оточа.	7.50
5. Ђорђе Јовановић, Вингула.	4.70
6. Илија Марковић учитељ у Мошорину	8.70
7. Јован Пантелић, трговац у Адашевци	8.70
8. Госп. Н. Н. у Срп. Црви*)	8.70
9. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	17.47
10. Ј. Е. Тијерану, у Оравици	3.75
11. Ристо Ј. Перотић, Мостар	79.65
12. Младен Ђорђевић, књижар у Београду	50.—
13. Ј. Трифуновић, негде у Босни	21.30
14. Леон Бирра, трг. у Бошњади	4.66
15. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	16.17
16. С. Д. Циковац, сада у Срему	13.88
17. Платон Соларић, парох у Катинци	10.80
18. Књижара В. Шмита на Рајци	34.31
19. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6.—
20. Б. Гавриловић, трговац у Мохолу	7.43
21. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	6.40
22. Нико Радетић, трговац у Приједору	20.50
23. Љуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	17.16
24. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	11.33
25. Љубомир Тодосин, трговац, Маргитица	14.59
26. Спиро Будисављевић, Кореница	20.14
27. Милош Бедеслијин, учитељ у В. Клеинди	19.20
28. Паја Таназевић, учитељ у Меленци	7.94
29. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8.70
30. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	8.70
31. Јово Поповић, учитељ, Војнај	8.90
32. Јоца Дренић, Берберин, Станар	5.97
33. Паја Митровић, Ораховица	7.30
34. Стеван Урошевић, Шид	8.70
35. Петар Милошев, Плашки	12.65
36. Гавра Гринхут у Загребу	39.74
37. И. Хамершмид у Вршцу	14.48
38. Д. Кнежевић, Медина	6.12
39. Св. В. Милић, Ст. Градиште	6.—
40. Јанићије Поповић, проф. у Србији	37.63
41. К. Николић парох у Калави	35.—
42. К. Поповић трг. у Слативи	71.70
42. Васа Јовановић, официјал, Сень	8.—
43. М. Марјановић у Голубинци	10.37

*) Овог господ. позивамо нарочито нека одмах свој дуг пошље, иначе скупо ће га стати превара, коју је на туђе име учинио.

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ПЛОВИДАЊА.

Пошт. лађа

1888. до

од 22. марта

даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГРИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

НЕГОВАЊЕ ЗДРАВЉА.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај се балзам даје и препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, напетости, бљубувања, пролива, ветрова; код грчева у превима (колике) успех је за тренутак постигнут. Даље је добар код свију дуготрајних и слабећих болести, јер потпомаже варење. Ово дивно средство не треба да фали ни у једној кући, особито по селима. Цена је једној боци 1 ф 50 н., 1/2 боце 80 н.

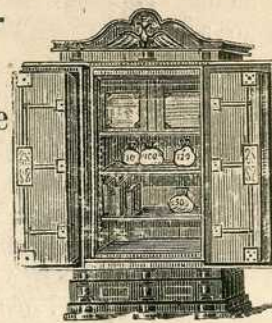
У Новом Саду може се прави добити само код Ј. Стефановић трговца и у Сарајеву код Ј. Сора, специјалисте.

Главни депо за разошиљање: Ј. Милер, апотекар у Кронштату у Ердељу. (J. v. Miller, Apotheker, Kronstadt, Siebenbürgen.) Шиље се поштом сваки дан. 7—8

КАСЕ

по најновијој американској системи сигурне од ватре и харе из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

11—18